

[Brixtofte]

passer deres åndssvage barn hjemme inden for aldersintervallet 6–14 år. Undersøgelsen viser, hvilke kolossale krav til pasning, pleje og beskæftigelse der stilles til forældrene. Desuden påpeges, at familierne må lide mange afsavn i jobbet, i forhold til vennekredsen og i forhold til feriemuligheder og andre ting.

På denne baggrund er det meget vigtigt, at samfundet gør, hvad det kan for at støtte og aflaste disse familier; herunder bør der naturligvis ydes økonomisk kompensation for de merudgifter, familien har som følge af f.eks. specialindretning af hjem. En sådan støtte bør naturligvis, som det har været tilfældet i de sidste 12 år frem til 1. januar 1981, kunne gives uafhængigt af den økonomiske situation i familien i øvrigt. Det er derfor et meget stort tilbageskridt, at der fra den 1. januar 1981 er indført et i øvrigt ikke særlig konkret formuleret krav om, at udgifterne til pasning af det handicappede barn skal sættes i forhold til de samlede økonomiske vilkår for familien. Nye skemaer skal udfyldes, nye samtaler skal gennemføres med socialrådgiver, og familien kan ikke undgå at føle sig i en ydmyg situation, fordi den økonomiske bistand ikke længere er en ret, men noget, man skal bede om. Det er ganske urimeligt, at familiens samlede budget skal til vurdering i socialkontoret, når der skal søges om en naturlig hjælp til at dække de merudgifter, der opstår.

Det er bemærkelsesværdigt, at den hidtil gældende regel blev gennemført med tilslutning fra alle partier i folketinget, mens den nye regel blev trumfet igennem med et par mandater flertal. Det er ikke rimeligt at gennemføre et så markant brud med vores hidtidige handicappolitik på et så snævert politisk grundlag. Der var i stedet behov for at forbedre vilkårene, og dér vil jeg pege på, at der er et stort behov for aflastningshjem; familien har et stort behov for i kortere perioder at få barnet passet.

Det er endvidere vigtigt, at den handicappede sættes i stand til at klare sig erhvervs-mæssigt, hvis det er muligt. Derfor er det rimeligt, at den enkelte får mulighed for at komme på arbejde, f.eks. gennem erhvervelse af et motorkøretøj, eventuelt med specialindretning, og det er rimeligt, at der ydes økonomisk kompensation for de udgifter,

den handicappede har i forbindelse med et stykke arbejde.

Derfor er det et stort tilbageskridt, at invaliditetsydelsen er gjort indtægtsafhængig, og at økonomisk støtte til erhvervelse af bil og til specialindretning på lignende måde er sat i forhold til indtægten. Igen er det kompensationsprincippet, der burde følges. Den fysiske handicappede skal ikke have et økonomisk handicap oveni. Det er ganske ubegribeligt, hvorfor regeringen på det punkt har brudt med de andre partier. Det må være en eller anden form for misforståede lighedsbetragtninger, der har gjort sig gældende.

Det er værd at slå fast, at kompensationsprincippet skal forstås således, at når to mennesker – den ene handicappet og den anden ikke-handicappet – er beskæftiget på samme vis og tjener det samme, skal de også have nogenlunde den samme levestandard. Efter den nye lovgivning vil det ofte være sådan, at den handicappede får en væsentlig lavere levestandard end den ikke-handicappede, der arbejder med det samme. I virkeligheden kan de ydelser, der bliver givet, sammenlignes med, at folketingsmedlemmer får et omkostningstillæg, der er kompensation for udgifter. Dette omkostningstillæg ydes uafhængigt af indtægten som kompensation, og det er nøjagtig samme princip, der har været gældende inden for dette område i mange år. Med de nye regler vil det i mange tilfælde ikke kunne betale sig for den handicappede at arbejde fremfor at modtage invalidepension, fordi mange ydelser falder bort.

I venstre har vi i mange år talt om at begrænse gratisydelse, men det må indrømmes, at vi ikke havde fantasi til at forestille os, at man skulle starte med kørestole, førerhund, arm- og benproteser m.m. Det er eksempelvis sådan nu, at den handicappede kan komme til at betale hele prisen for en kørestol, endda selv om den handicappede ikke selv kommer til at eje kørestolen, for den tilhører samfundet. Reglerne er så vanvittigt formuleret, at den handicappede kan komme til at betale prisen for en ny kørestol, selv om det er en brugt kørestol, der stilles til rådighed. Disse regler må laves om.

Må jeg til sidst sige, at det er vigtigt, at vi sikrer, at de handicappede får flere kulturelle tilbud og bedre mulighed for at klare sig i tilværelsen på trods af deres handicap. Der findes mange forskellige forslag, ofte bereg-